

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

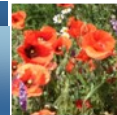
Przekazujemy połączone (maj / czerwiec) wydanie biuletynu, w którym podjęte zostały następujące zagadnienia:

- Zbycie akcji „pracowniczych” przychodem z kapitałów
- Podział działek niekiedy może stanowić o prowadzeniu działalności gospodarczej
- Zwrot kosztów wyżywienia przychodem zwolnionym jedynie do wysokości limitów
- Dywidenda rzeczowa przychodem dla „wypłacającego” dywidendę
- Kurs faktycznie zastosowany w rozliczeniach CIT
- Zaliczka w biurach turystycznych
- Stawka VAT przy usługach opieki nad osobami starszymi oraz dostawie betonu
- Stacja redukcyjno pomiarowa oraz zakończenie prac budowlanych a podatek od nieruchomości
- Odpowiedzialność wspólników zlikwidowanej spółki za jej zobowiązania podatkowe (co odnieść można również do zarządu takiej spółki)
- Forma oraz okres ważności certyfikatu rezydencji

Mamy nadzieję, że zaprezentowane informacje, stanowiska organów podatkowych okażą się dla Państwa użyteczne, a być może przyczynią się do lepszego podatkowego rozliczenia transakcji. Pozostajemy do Państwa dyspozycji w razie potrzeby szerszego omówienia zasygnalizowanych zagadnień.

*W imieniu Spółki MBSP
Magdalena Bednarek– Sieradzka*

A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDOF)

NABYCIE AKCJI PRZEZ PRACOWNIKÓW A PRZYCHÓD Z KAPITAŁÓW

W ramach realizowanych programów motywacyjnych, pracownicy przedsiębiorstw są uprawnieni do nabycia po preferencyjnej cenie akcji, najczęściej jakiejś spółki z grupy, do której przedsiębiorca należy. Z naszego doświadczenia wynika, że przyznanie prawa do nabycia akcji nie wynika, na ogół, wprost z postanowień umowy o pracę, lecz jest przyznawane później, gdy pracownik okazuje się być wyjątkowo cenny dla pracodawcy. Skorzystanie więc z takiego prawa nabycia akcji nie powinno być klasyfikowane do przychodów ze stosunku pracy. Taki też wniosek można wywieść z interpretacji Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 10 listopada 2011 roku (IPPB2/415-719/11-2/AK). Powyższe wynika również z orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sprzed kilku dni (z dnia 21 maja 2014 roku) o sygnaturze II FSK 1428/12, w którym wskazano, że objęcie (nabycie) akcji powoduje powstanie przychodu ze źródeł kapitałowych, a nie ze stosunku pracy. Momentem powstania przychodu będzie dopiero moment zbycia akcji.

PODZIAŁ DZIAŁEK A DZIAŁALNOŚĆ GOSPODARCZA

Naczelnny Sąd Administracyjny w dniu 1 kwietnia 2014 roku odniósł się do kwestii zorganizowanego sposobu prowadzenia działalności gospodarczej przez osobę fizyczną. Uznał przy tym, że warunek wynikający z art. 5a pkt 6 ustawy o PDOF, aby działalność gospodarcza prowadzona była w sposób zorganizowany nie może być rozumiany jako instytucjonalne wyodrębnienie i jednocześnie wyposażenie takiej działalności w stosowne instrumenty o charakterze materialnym jak np. biuro, stała siedziba. Należy zatem zauwa-

Aby działalność gospodarcza prowadzona była w sposób zorganizowany nie może być rozumiany jako instytucjonalne wyodrębnienie i jednocześnie wyposażenie takiej działalności w stosowne instrumenty o charakterze materialnym jak np. biuro, stała siedziba.

żyć, że zorganizowanie działalności utożsamia się z dokonaniem wyboru formy organizacyjno-prawnej przedsiębiorczości i prowadzenia jej w formie działalności indywidualnej jako osoba fizyczna lub w ramach spółki cywilnej, spółki handlowej, a nawet spółdzielni. Orzeczenie zostało wydane w odniesieniu do stanu faktycznego, w którym osoba fizyczna uznała że dokonana przez nią sprzedaż nieruchomości nie stanowiła działalności gospodarczej o której mowa w art. 5a pkt 6 ustawy o PDOF a w rezultacie osiągnięte przychody powinny zostać zakwalifikowane do źródła określonego w art. 10 ust. 1 pkt 8 ww ustawy. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego powyższe stanowisko zostało jednak uznane za nieprawidłowe. NSA argumentował swoje stanowisko następująco: „(...) Co do zasady odpłatne zbycie nieruchomości jest odrębnym źródłem przychodów (...) ustawodawca wskazał, że odpłatne zbycie nieruchomości (...) stanowi źródło przychodów, lecz tylko wówczas jeżeli odpłatne zbycie nie następuje w wykonaniu działalności gospodarczej. (...)”

Z niezakwestionowanego stanu faktycznego wynika, że Skarżący w latach 2000 - 2003 zakupili 5 działek, które następnie systematycznie zostały dzielone na kilkadziesiąt mniejszych nieruchomości i sprzedawane (...). Jednym z elementów pozwalającym odróżnić działalność gospodarczą od innych form aktywności i zarobkowania osób fizycznych jest jej ciągłość. Przesłanka ta ma na celu wyeliminowanie z pojęcia działalności gospodarczej przedsięwzięć jednorazowych (względnie podejmowanych sporadycznie). Nie należy jej jednak rozumieć jako konieczność wykonywania działalności bez przerwy (np. przez cały rok, cały miesiąc, a tym bardziej przez cały dzień). Istotny jest zamiar powtarzalności określonych czynności celem osiągnięcia dochodu (np. jak w niniejszej sprawie powtarzalność podziału nieruchomości na działki i ich cykliczna sprzedaż). Wykonywanie działalności gospodarczej może być przez osobę fizyczną w zasadzie w dowolnym momencie rozpoczęte, jak i zakończone. (...)”

POKRYCIE WYŻSZYCH KOSZTÓW WYŻYWIENIA W PODRÓŻY SŁUŻBOWEJ PRZYCHODEM PRACOWNIKA

W interpretacji IPPB2/415-45/14-4/MK z maja bieżącego roku Dyrektor Izby Skarbowej uznał, że „(...)Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, wolne od podatku dochodowego są diety i inne należności za czas podróży służbowej pracownika, do wysokości określonej w odrębnych ustawach lub w przepisach wydanych przez ministra właściwego do spraw pracy (...) Przedmiotowe zwolnienie od podatku obejmuje zatem diety i inne należności otrzymane przez pracownika za czas podróży służbowej, do wysokości określonej w odrębnych przepisach. Podstawowym warunkiem zwolnienia z opodatkowania ww. świadczeń, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jest niewątpliwie odbycie przez pracownika podróży służbowej. (...) Ponadto należy podkreślić, że rezygnacja przez pracodawcę z wypłacania diety na rzecz finansowania kosztów wyżywienia nie oznacza, że w takiej sytuacji zwolnienie z art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ustawy nie obejmuje limitu dla należności związanych z wyżywieniem pracownika podczas podróży służbowej, bowiem należności te również korzystają ze zwolnienia do wysokości określonego limitu. (...) istotne jest, że niezależnie od formy, w jakiej pracodawca zapewni pracownikowi wyżywienie podczas wykonywania zadań służbowych (...) (poprzez bezpośrednie pokrywanie kosztów przez pracodawcę – faktura VAT wystawiona na pracodawcę, bądź rachunkami wystawionymi na pracodawcę czy też zwrot pracownikowi poniesionych przez pracownika wydatków) o braku powstania przysporzenia majątkowego nie decyduje okoliczność, że faktura wystawiona jest na pracodawcę czy też z tytułu korzystania karty kredytowej Wnioskodawcy koszty ponosi pracodawca. wydatki poniesione na zapewnienie pracownikowi całodziennego wyżywienia podczas podróży służbowej krajowej, oraz zapewnienie należności pieniężnej na wyżywienie w podróży służbowej zagranicznej bez względu na formę (zaliczka, karta służbowa czy też zwrot wydatków) powyżej tego limitu, udokumentowane fakturami VAT, rachunkami wystawionymi na Wnioskodawcę oraz wydrukami z rachunku bankowego przypisanego do firmowej karty kredytowej Wnioskodawcy skorzysta z przedmiotowego zwolnienia wyłącznie do wysokości ustalonej w rozporządzeniach (...). Nadwyżka ponoszonych przez pracowników kosztów wyżywienia podczas podróży służbowych (zarówno krajowych, jak i zagranicznych), ponad ustalone limity diet określone odpowiednio w rozporządzeniach w sprawie delegacji krajowych i zagranicznych podlegać będzie opodatkowaniu, jako przychód ze stosunku pracy, o którym mowa w powołanym art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, od którego spółka, jako płatnik, jest zobowiązana pobrać zaliczkę na podatek na zasadach określonych w art. 32 ustawy w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.”

B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

DYWIDENDA RZECZOWA - PRZYCHODEM DLA SPÓŁKI

Interpretacja ILPB3/423-55/14-2/PR z dnia 0 maja 2014 roku, autorstwa Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu dotyczy skutków podatkowych wypłaty dywidendy w formie niepieniężnej. Interpretacja odpowiada na pytanie, czy wypłata dywidendy w formie rzeczowej, w szczególności przekazanie

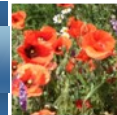
Dywidenda pieniężna, która stanowi czysty zysk po opodatkowaniu podatkiem dochodowym jest dla spółki wypłacającej neutralna podatkowo. Wiąże się to z zasadą zakazu podwójnego opodatkowania. Dywidenda pieniężna została już opodatkowana podatkiem dochodowym, zatem jej wypłata nie wiąże się z powstaniem przychodu po stronie spółki ją wypłacającej. W sytuacji zaś dywidendy rzeczowej, składnik majątkowy traktowany jako dywidenda nie został opodatkowany. Zatem „wyzbycie” się go przez spółkę rodzi obowiązek podatkowy.

wspólnikom prawa własności nieruchomości i/lub ruchomości, spowoduje powstanie u spółki przychodu w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Organ podatkowy nie zważając na dotychczasowe orzeczenia sądów administracyjnych uznał, uznał, że taki przychód rzeczywiście powstaje. Argumentuje swoje stanowisko następująco: „(...)W sytuacji wypłaty dywidendy w formie pieniężnej, spółka wypłaca wspólnikowi kwotę odpowiadającą jego udziałowi w zysku. Wypłata dywidendy wymaga poniesienia przez spółkę wydatku w postaci przekazania środków pieniężnych o określonej wartości nominalnej, odpowiadającej ustalonej wartości dywidendy. Dochodzi zatem do przekazania wspólnikowi środków pieniężnych, które uprzednio – jako wartości wchodzące do majątku spółki – spółka ujęła dla celów rozliczeń podatkowych (odpowiednio jako przychody albo przysporzenia niestanowiące przychodu) w tej samej wartości nominalnej. (...) dywidenda pieniężna, która stanowi czysty zysk po opodatkowaniu podatkiem dochodowym jest dla spółki wypłacającej neutralna podatkowo.(...). W sytuacji zaś

dywidendy rzeczowej, składnik majątkowy traktowany jako dywidenda nie został opodatkowany. Zatem „wyzbycie” się go przez spółkę rodzi obowiązek podatkowy. Spółka jako dłużnik przenosząc na udziałowca jako wierzyciela własność swojego składnika majątku realizuje swoje zobowiązanie wypłaty dywidendy. Nie można przy tym uznać, że w takim przypadku składniki majątkowe pełnią de facto funkcję pieniądza i dywidenda rzeczowa podobnie jak pieniężna jest neutralna podatkowo. Składniki majątkowe przekazane wspólnikowi na własność stanowią element majątku Spółki, który wcześniej nie podlegał opodatkowaniu. (...) wydanie udziałowcom Spółki prawa własności nieruchomości i/lub ruchomości, w ramach realizacji zobowiązania Spółki do „wypłaty” dywidendy skutkuje po stronie przenoszącego własność dłużnika – Spółki, powstaniem przychodu z odpłatnego zbycia praw majątkowych na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w związku z art. 14 ust 1 ustawy. W Spółce powstanie przychód podatkowy z tytułu odpłatnego zbycia rzeczy lub praw majątkowych w wysokości wartości rynkowej, a jednocześnie odpowiadającej wartości dywidendy przeznaczonej do wypłaty.(...)”

KURS FAKTYCZNIE ZASTOSOWANY

W kwietniowej interpretacji ILPB4/423-68/14-2/ŁM, Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu, raz jeszcze odniósł się do kursu faktycznie zastosowanego, przy obliczaniu różnic kursowych od realizowanych transakcji. Warto, raz jeszcze przypomnieć sobie dominujący w tej kwestii pogląd organów podatkowych: „(...) Przy obliczaniu różnic kursowych, o których mowa w ust. 2 i 3, uwzględnia się kursy faktycznie zastosowane w przypadku sprzedaży lub kupna walut obcych oraz otrzymania należności lub zapłaty zobowiązań. W pozostałych przypadkach, a także gdy do otrzymanych należności lub zapłaty zobowiązań nie jest możliwe uwzględnienie faktycznie zastosowanego kursu waluty w danym dniu, stosuje się kurs średni ogłaszany przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego ten dzień (art. 15a ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych). (...) w stosunku do wartości wymienionych w art. 15a ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 pkt 1 i 2 – aby ustalić podatkowe różnice kursowe – należy porównać wartość przeliczoną z zastosowaniem określonego wyżej kursu średniego NBP do wartości przeliczonej wg kursu faktycznie zastosowanego z odpowiednich dni wymienionych w art. 15a. Natomiast w stosunku do wartości wymienionych w art. 15a ust. 2 pkt 3, 4 i 5 oraz ust. 3 pkt 3, 4 i 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych należy porównać wartości przeliczone z zastosowaniem kursu faktycznie zastosowanego z tych dni. W obecnie obowiązującym stanie prawnym brzmienie przepisu art. 15a ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wprowadza swego rodzaju „ograniczenie” do uwzględniania dla celów obliczania różnic kursowych kursu faktycznie zastosowanego do konkretnych przypadków wymienionych w pierwszym zdaniu tego przepisu, tj. sprzedaży waluty obcej, kupna waluty obcej, otrzymania należności lub zapłaty zobowiązania w walucie obcej, czyli do sytuacji, w których dojdzie w rzeczywistości do zastosowania konkretnego, faktycznego kursu walutowego. W konsekwencji jeżeli podatnik nie kupuje ani nie sprzedaje waluty lub nie następuje faktyczne (rzeczywiste) zastosowanie kursu waluty, tj. nie dochodzi do przewalutowania otrzymywanej należności lub płaconego zobowiązania (np. przez bank do przeliczenia wpływu środków z tytułu otrzymywanej należności lub wypływu środków z tytułu zapłaty zobowiązania po konkretnym, rzeczywistym kursie przeliczeniowym), wówczas zastosowanie znajdzie kurs średni ogłaszany przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego ten dzień. W świetle powyższych stwierdzeń należy zatem przyjąć, że „faktycznie zastosowany kurs waluty” jest kursem, który był w istocie, rzeczywiście, realnie zastosowany. Kurs waluty mógł być rzeczywiście (realnie) zastosowany tylko wtedy, gdy na jego podstawie, w oparciu o wyrażoną w nim cenę waluty, doszło do przeprowadzenia operacji finansowej przewalutowania – do wyrażenia w danej walucie wartości pieniężnej określonej pierwotnie w innej walucie. Cechy „faktycznego zastosowania” kursu nie można odnosić do sytuacji, gdy w istocie nie dochodzi do operacji przewalutowania w następstwie sprzedaży lub zakupu określonej waluty lub przy otrzymaniu należności lub zapłacie zobowiązania na rachunek walutowy, ponieważ w takim przypadku nie następuje rzeczywiste wyrażenie w określonej walucie, np. w złotych polskich wartości pieniężnej wyrażonej pierwotnie w walucie obcej. Co najwyżej jest to jedynie potencjalne zastosowanie danego kursu, ale nie jego rzeczywiste zastosowanie, które musi odnosić się do rzeczywistej, naprawdę przeprowadzonej transakcji. Tym samym jeśli nie występuje operacja sprzedaży lub kupna waluty lub nie dochodzi do przewalutowania otrzymywanej należności lub płaconego zobowiązania z zastosowaniem faktycznego kursu – wówczas dla celów ustalenia podatkowych różnic kursowych zastosowanie znajdzie kurs średni ogłaszany przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień dokonania danej operacji. (...)”

C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

ZALICZKA W BIURACH PODRÓŻY

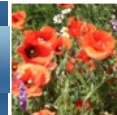
W interpretacji ITPP2/443-156/14/RS z dnia 13 maja bieżącego roku Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy ustosunkował się do pytania co do momentu powstania obowiązku podatkowego w zakresie podatku VAT z tytułu otrzymania zaliczki na usługi turystyczne. Organ podatkowy wskazał: „(...) ustawodawca nie przewidział dla usług turystyki szczególnego momentu powstania obowiązku podatkowego. Zatem obowiązek podatkowy z tytułu otrzymanych zaliczek na poczet usług turystyki, które Spółka będzie świadczyła – wbrew jej stanowisku – nie powstaje z momentem ustalenia marży, ale z chwilą otrzymania zaliczki. Podstawą opodatkowania w tym przypadku będzie kwota marży zawarta w otrzymanej zaliczce pomniejszona o kwotę podatku należnego. Skoro w chwili otrzymania zaliczki Spółka nie jest w stanie określić rzeczywistej kwoty marży, którą osiągnie, może przyjąć marżę skalkulowaną w cenie danej usługi turystyki, obliczoną na podstawie przewidywanych kosztów. Natomiast w sytuacji, gdy znane będą już faktyczne koszty poniesione z tytułu nabycia towarów i usług od innych podatników dla bezpośredniej korzyści turysty w odniesieniu do tej usługi i kwota marży obliczona przy uwzględnieniu tych kosztów będzie inna niż wcześniej przewidywana (skalkulowana), Spółka powinna dokonać korekty wykazanego uprzednio podatku należnego w deklaracji podatkowej za okres rozliczeniowy, w którym usługa została wykonana. Dodatkowo należy wskazać, że szczególny moment powstania obowiązku podatkowego dla usług turystyki, który na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług obowiązywał do końca 2013 r. nie znajdował odzwierciedlenia w przepisach Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.). Tym samym brak w obecnie obowiązujących przepisach zapisów dotyczących szczególnego momentu powstania obowiązku podatkowego w zakresie usług turystyki nie stoi w sprzeczności z ww. dyrektywą.”

OPIEKA NAD OSOBOAMI STARSZYMI— ZWOLNIONA Z VAT

W maju 2014 roku w interpretacji ILPP2/443-130/14-4/JK Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu odniósł się do kwestii zwolnienia z VAT usług świadczenia usług opieki dla osób w podeszłym wieku i osób niepełnosprawnych. Usługi świadczone na terenie Polski, Niemiec, Belgii i Szwajcarii, na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej w miejscu ich zamieszkania. Organ podatkowy stwierdził: „(...) Z opisu sprawy wynika, że usługi pomocy społecznej świadczone będą na terenie Polski, Niemiec, Belgii i Szwajcarii na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Zakres świadczonych usług obejmie opiekę nad osobami w podeszłym wieku i osobami niepełnosprawnymi. Usługi te polegały będą na pomocy przy codziennych czynnościach życiowych, sprzątanie, gotowanie, pranie, robienie zakupów, pomoc przy codziennej higienie, itp. Zainteresowany nie mieści się w katalogu podmiotów wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 22 ustawy. Zatem usługi świadczone przez Zainteresowanego będą korzystały ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 23 ustawy. Mając na uwadze opis sprawy oraz powołane przepisy prawa stwierdzić należy, że Wnioskodawca wystawiając faktury VAT za usługi opieki nad osobami w podeszłym wieku i osobami niepełnosprawnymi – świadczonymi w miejscu ich zamieszkania – może skorzystać ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 23 ustawy”.

DOSTAWA BETONU ZE STAWKĄ 8%

Na pytanie podatnika, co do stawki podatkowej podatku VAT dotyczącej produkcji betonu, dostarczenia go na budowę oraz zabetonowanie tym betonem elementów budynku objętego społecznym programem mieszkaniowym, Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy w dniu 6 maja 2014 roku wydał interpretację ITPP1/443-177/14/BS wskazał na możliwość zastosowania stawki 8% argumentując następująco: „(...) w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., z zastrzeżeniem art. 146f: stawka podatku, o której mowa w art. 41 ust. 1 i 13, art. 109 ust. 2 i art. 110, wynosi 23 %; stawka podatku, o której mowa w art. 41 ust. 2, art. 120 ust. 2 i 3 oraz w tytule załącznika nr 3 do ustawy, wynosi 8 %. Stawkę podatku, o której mowa w art. 41 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług, stosuje się – w myśl ust. 12 wskazanego artykułu – do dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy obiektów budowlanych lub ich części zaliczanych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym. (...) Przepisy ustawy o podatku od towarów i usług nie definiują pojęć: budowa, remont, modernizacja, termomodernizacja oraz przebudowa, dlatego też w tym zakresie należy odwołać się do przepisów prawa budowlanego. (...) Z przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego wynika, iż Spółka zajmuje się produkcją betonu towarowego oraz wykonuje prace w zakresie jego dostawy, wylewania i pompowania (np. fundamentu lub stropu). Beton dostarczany jest na budowę specjalistycznym samochodem. Przedmiotowe usługi Spółka będzie świadczyła w obiektach objętych społecznym programem mieszkaniowym. W cenę sprzedaży jest wliczony koszt masy betonowej wraz z dostawą i betonowaniem poszczególnych elementów budowy. Z oświadczenia klienta wynika, że beton będzie wykorzystany w budynku objętym społecznym programem mieszkaniowym. Ponadto Spółka zajmuje się również produkcją prefabrykatów z betonu m.in. płyt stropowych. W cenę sprzedaży jest wliczony koszt pomiaru i doboru płyt, wyprodukowania płyt stropowych, dowóz płyt na budowę oraz zamontowanie płyt specjalistycznym sprzętem. Usługi będą świadczone w związku z budową, remontem lub przebudową budynków zaliczanych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym. Zastosowanie jednej stawki podatku od towarów i usług i opodatkowanie nią zarówno usługi, jak i dostawy materiałów wykorzystywanych do wykonania tej usługi, uwarunkowane jest zakresem, w jakim prowadzona jest działalność gospodarcza oraz przedmiotem umowy zawartej ze zleceniodawcą. Strony w umowach cywilnoprawnych określają, co jest przedmiotem sprzedaży. Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest dostawa betonu wraz z pompowaniem i wylewaniem, czy też dostawa prefabrykatów z betonu (m.in. płyt stropowych) wraz z dowozem i zamontowaniem specjalistycznym sprzętem, wówczas nie można z niej wyłączyć poszczególnych elementów kosztów do odrębnej sprzedaży, ponieważ obrotem podatnika jest uzgodniona kwota za wykonanie określonej usługi, bez względu na jej poszczególne elementy (materiały, robocizna, transport, zużyta energia, narzędzia, itp.). Wyliczenie, co składa się na wykonaną usługę, ma istotne znaczenie informacyjne przy ustalaniu ceny, jednak nie może uzasadniać odrębnego kwalifikowania poszczególnych elementów zawartych w tym wyliczeniu (dla celów podatkowych). (...), skoro czynności, dotyczyć będą dostawy betonu wraz z wylaniem fundamentów bądź stropów oraz dostawy płyt stropowych wraz z ich zamontowaniem, a cena tych usług obejmować będzie koszt całkowity towaru i usługi i przedmiotowe roboty budowlane będą dotyczyć obiektów budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym w ramach budowy, przebudowy lub remontu, to do tych czynności zastosowanie będzie miała stawka podatku w wysokości 8%, w myśl art. 41 ust. 12 ustawy o podatku od towarów i usług.”

D: POZOSTAŁE PRZEPISY PODATKOWE

STACJA REDUKCYJNO POMIAROWA A PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 marca 2014 roku (I SA/Kr 1748/13) uznał, że „stacja/punkt redukcyjno-pomiarowy stanowi zespół posadowionych na fundamencie powiązanych wzajemnie urządzeń technicznych redukcyjno-pomiarowych instalacji gazowej, tworzących całość pod względem technicznym i obudowanych zabudową typu kontenerowego. Stacja ta jest zatem budowlą. Obudowa tej stacji, będąca jej integralną częścią, winna być traktowana tak samo, jak ta budowa, a dla oceny tej nie ma znaczenia ani okoliczność, że obudowa jest typu kontenerowego, ani też że jest, czy nie jest trwale związana z gruntem. Nawet jeśli w jakimś zakresie spełnia wymogi definicji budynku, to musi być traktowana jako część sieci gazowej, a zatem jako część budowli.” Sąd w pełni zatem podzielił stanowisko organów, że „urządzenia techniczne stacji redukcyjno-pomiarowych gazu oraz punktów pomiarowych niezależnie od ich usytuowania stanowią całość techniczno-użytkową, która zapewnia korzystanie zgodnie z przeznaczeniem z sieci gazowej. Oznacza to, że poszczególne elementy sieci gazowej są połączone ze sobą i współpracują w taki sposób, że każdy element jest niezbędny do prawidłowego funkcjonowania pozostałych urządzeń. Odłączenie tych urządzeń czyniłoby budowlę bezużytecznymi. Konieczny jest zatem związek funkcjonalny jak i techniczny występujący pomiędzy poszczególnymi elementami sieci. Okoliczność ta jest kluczowa dla zdefiniowania sieci gazowej jako budowli determinuje status obiektów, z których sieć gazowa jest zbudowana”. Konsekwentnie Sąd potwierdził konieczność odprowadzenia stosownego podatku od nieruchomości liczonego tak jak od budowli.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ WSPÓLNIKÓW ZA ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

Warto przypomnieć orzeczenie o odpowiedzialności wspólników po utracie bytu prawnego przez podmiot Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 stycznia 2013 roku (I FSK 244/12). Sąd uznał bowiem, że „Możliwe jest orzeczenie o odpowiedzialności wspólników nawet po utracie bytu prawnego przez podmiot pierwotnie odpowiedzialny. Cechy odpowiedzialności osób trzecich a w szczególności solidarny charakter odpowiedzialności z podatnikiem, nie dają podstawy do uznania, że utrata bytu prawnego powoduje automatycznie ustanie odpowiedzialności osób trzecich odpowiadających solidarnie z podatnikiem albowiem nadal istnieje samo zobowiązanie podatkowe. Nie ma też uregulowań prawnych, które wraz z utratą bytu prawnego przez podmiot zobowiązany wiązałyby skutek w postaci wygaśnięcia odpowiedzialności osób trzecich solidarnie z tym podmiotem.”

ZAKOŃCZENIE PRAC JAKO MOMENT POWSTANIA OBOWIĄZKU

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 maja 2014 roku (II FSK 1228/12) uznał, że „Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.), powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości uzależnione jest od faktu zakończenia prac związanych ze wznoszeniem obiektu budowlanego lub od rozpoczęcia jego użytkowania przed ostatecznym zakończeniem robót, a więc powstanie obowiązku podatkowego nie jest uwarunkowane uzyskaniem prawa do użytkowania budynku po spełnieniu warunków wskazanych w art. 54 i art. 55 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane”

FORMA I WAŻNOŚĆ CERTYFIKATU REZYDENCJI

W lutym 2014 roku Naczelny Sąd Administracyjny w orzeczeniu II FSK 74/12 wskazał, że : „Certyfikat rezydencji może przybrać dowolną formę pisemną, o ile będzie wystawiony przez właściwy organ podatkowy obcego państwa oraz będzie zawierał w swej treści stwierdzenie o posiadaniu przez dany podmiot siedziby lub miejsca zamieszkania dla celów podatkowych. Podkreślenia wymaga, że certyfikat rezydencji nie stanowi warunku zastosowania umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, lecz jedynie pewien wymóg o charakterze dowodowym mający znaczenie na etapie poboru podatku przez płatnika.” Odnosząc się zaś do kwestii terminu ważności certyfikatu aktualność NSA zauważył: „(...) Skoro zatem przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie regulują kwestii, jak długo certyfikat rezydencji wydany przez właściwy organ administracji podatkowej zachowuje swą aktualność, a otrzymany od podatnika certyfikat rezydencji nie zawiera żadnej daty pozwalającej na określenie jego okresu ważności, to certyfikat taki z uwagi na fakt, że potwierdza istnienie określonego stanu faktycznego zachowuje swoją aktualność tak długo, jak długo nie ulegnie zmianie potwierdzony w nim stan faktyczny, czyli nie ulegnie zmianie miejsce zamieszkania podatnika dla celów podatkowych.(...) jeśli nie nastąpiła zmiana danych kontrahenta w zakresie jego rezydencji, dokument wystawiony w roku lub latach poprzedzających rok, w którym dokonywana jest płatność, (...) w sposób należyty i wystarczający potwierdzać będzie rezydencję podatkową kontrahenta również za rok, w którym dokonywana jest płatność.(...) Za zbyt daleko idący należy uznać pogląd wyrażony w interpretacji indywidualnej Ministra Finansów, zgodnie z którym spółka jako płatnik powinna uzyskiwać od kontrahentów certyfikat rezydencji zagranicznych władz podatkowych na dzień każdej z dokonywanych wypłat tym podmiotom, w sytuacji dysponowania aktualnym certyfikatem rezydencji tychże kontrahentów.”

DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl

Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.